

PŘÍLOHA ODERSKÉHO ZPRAVODAJE ● HISTORICKO-VLASTIVĚDNÝ SPOLEK V ODRÁCH

Vzpomínky

Otevřeme-li památník pod názvem „Náboženský život v Odrách a okolí“, který se nachází ve Střední církevní a zdravotnické škole sv. Anežky České v Odrách (dále jen ČŠ), můžeme vidět na poslední dvoustránce 2 záběry. Na jedné stránce je svěcení kříže na Dvořisku a na druhé záběr ze svěcení památek ve Vlkovicích. Mezi jiným je na ní i kříž, před nímž stojí několik místních obyvatel. K první stránce se vztahuje nápis: Dvořisko 15. září 1992 a k druhé stránce je podobný citát: Vlkovice 17. září 2002. Jako dodatek čteme: 10 let a 2 dny = 74 opravených památek.

Dříve než začnu popisovat jednotlivé památky je třeba uvést pár informací.

1) Pokud budu popisovat práci na jednotlivých památkách, bude to často v množném čísle, protože u každé se zúčastňovaly i jiné ochotné ruce o nichž dneska už ani nevím jejich jméno, vždyť od Hladkých Životic po Svatoňovice a od Nového Vrbna po Veselí, kde jsme všude bloudili, je to myslím zdůvodnitelné.

2) Poděkování si zaslouží všichni nejen za odbornou pomoc, ale i za pomocné práce, které se prováděly z velké části zdarma. Protože se jedná o náboženské symboly, zaslouží si upřímné „Pán Bůh zaplat!“

3) Poděkování si zaslouží pracovníci lidospráv z Oder, a to Ing. Breitenbacher, Ing. Matůšů, Ing. Lelek a Ing. Šustek. Dále starosta z Jakubčovic pan Richter, starosta z Větrkovic pan Vavroš, starosta i tajemnice ze Svatoňovic, paní tajemnice z Vítkova, která se angažovala i při svěcení samém a zástupce starosty z Fulneku pan Pavlíček.

4) Poděkování si zaslouží pracovník Správy a údržby silnic pan Podola.

5) Nakonec jsem si nechal poděkování hlavním aktérům svěcení – kněžím, z nichž nejčastěji se zúčastňovali náš pan děkan otec Šula, pan farář otec Novák, otec Bernard, pokud žil, stejně jako otec Kliment a kněží vždy z farností, kde se památky právě světily.

Ozdobou památek při svěcení bývaly kromě květin družičky, skauti a někdy i myslivci. O pěvecký projev se staraly obyčejně studentky z ČŠ a zpěvy lidu doprovázela často Oderanka.

A nyní k jednotlivým památkám.

Ta první, to byl dřevěný kříž, jak jsem se o něm už výše zmiňoval. Byl postaven na místě, kde stával rovněž dřevěný kříž s letopočtem 1881 a postavila jej rodina Weselských z Dobešova. Nový byl zhotoven v hájence nad rybníky rukama kapucínů z Újezdu u Uničova. Ti jej donesli na určené místo na svých zádech a tam jej postavili, aby mohl být před večerem posvěcen. Akt svěcení vykonal otec Lev.

Druhý kříž byl postaven na křižovatce v Dobešově. Je to vlastně Weselského kříž ze Dvořiska a došlo k tomu tak, že byl dovezen nejdříve do hájenky na Hranické, ale když se začalo s řezáním na špalky ke spálení, bylo vidět, že je ještě zdravý, provedla se na něm nejnnutnější oprava a na návrh starosty a pana Podoly od silnic a pana Horáka, před jehož domem stojí, padlo rozhodnutí umístit ho do Dobešova. Řetěz sloužící na něm jako trnová koruna pochází rovněž

z onoho kříže u Dvořiska, ovšem od paty. Sloužil zřejmě k vytažení ze země. Protože svislý trám byl vytesán z kmene i s kořenovým náběhem, přání se zřejmě nepovedlo ani po přetržení a znovusvázání. Čin nebyl dokonán. Řetěz zůstal na kmeni na němž zkorodoval, že si tu formu drží dodnes. To vše se dověděl pan Sendenský ze Stuttgartu, který kdysi býval v Dobešově varhaníkem. Poslal mi děkovný list a 50 DM jako dar za práci s křížem spojenou. Peníze jsem předal ČŠ, což dosvědčuje podpis pana Rojovského na děkovném listu.

Další rok 14. září 1994 byl postaven nový kříž nedaleko Stříbrného jezírka v Pohoří. Měl posloužit jako připomínka na posledního pohořského faráře, který zemřel 5.3.1955 kousek za vesnicí cestou do Kletné vyučovat náboženství. Protože jsem ho osobně znal a on sám byl přítelem mých rodičů, chtěl jsem mu postavit kříž někde v lese nedaleko Pohoře. Do lesa rád chodíval na vycházku i v Palkovicích, kde působil okolo 25 roků. Vhodné místo se našlo nedaleko Stříbrného jezírka. Na buku tam visel domovní kříž. Lesy České republiky však povolily kříž ne na strom, ale do země. Svěcení se zúčastnili 4 kněží a radnici zastupoval sám starosta Ing. Breitenbacher. Z Palkovic, kde byl oblíben, přijel autobus poutníků a obřad zpestřily 3 pěvecké sbory a to Chorus, sbor ČŠ a schola z N.Jičína. Byla to posmrtná náhrada za soudní výrok zakazující mu pobyt v Palkovicích. Kříž byl nakonec pojmenován Křížem Mastilovým, on sám byl v roce 1991 vyznamenán plaketou arcibiskupa Vaňáka.

V roce 1995 proběhlo svěcení na 8 místech. Začalo to 2. května křížem u odpočívadla na Hvězdové. Jednalo se o kříž, který v předcházejícím roce vyvrátil bouřkový vítr, když na něj spadla lípa. Protože to bylo u silnice, nechtěla Správa silnic povolit jeho obnovu na původním místě a tak situaci zachránily Lesy ČR a kříž stojí u odpočívadla asi 500 m k Fulneku.

16. května byla posvěcena trojboká kaplička na vlkovicích polích a 30.5. památník sv. Huberta v Pohoří U javoru. Zde drželi čestnou stráž myslivci a obřadu se zúčastnil nový starosta Ing. Matůšů, sám pocházející z Pohoře. Zde je dobré poznamenat, že v podpoře oprav drobných sakrálních památek následoval svého předchůdce Ing. Breitenbachera.

15. června se slavil v Dobešově svátek Těla a Krve Páně a u té příležitosti byly posvěceny 3 opravené kapličky na nichž se podepsal svou snahou dobešovský kostelník pan Juroška s manželkou.

15. července slavily Jakubčovice 100 let od založení místní skupiny hasičů a u té příležitosti byl obnoven dřívě havarovaný dřevěný kříž. V sobotu odpoledne byl posvěcen.

7. září byla posvěcena boží muka v poli mezi Novou Vsí (Kolonkou) a Vítovkou. Na její opravě spolupracovali ochránci přírody a vznikl z ní pěkný orientační bod uprostřed polí. Svěcení bylo zajímavé tím, že při něm byla v poli u svčeneného objektu sloužena první mše svatá. Městský úřad zastupoval Ing. Šustek.

14. září jsme se sešli na svěcení kříže v Tošovicích. Na mezi uprostřed polí mezi trnín a kopřivami byly nalezeny jeho zbytky. Byl to důsledek zcelování pozemků. Městský úřad jej povolil postavit u Březinovy cesty o 200 m výše, což mu i lépe slušelo.

Poslední svěcený kříž roku 1995 je v Kamence. Bylo to v úterý 17. října. Svěcení bylo svěřeno otci Františku Burešovi, místnímu knězi z Věsky. Zde se při úpravě terénu opět podíleli ochránci přírody. U příležitosti tohoto svěcení si pamatují ještě na jednu událost. Otec Bernard z Fulneku upozorňoval a zároveň prosil, že v Novém Vrbně je kaplička v havarijním stavu, zda bychom si ji mohli zahrnout do programu budoucích oprav. Je to také proto, že vedle ní stojí socha sv. Felixe, která je v památkové evidenci a rovněž by potřebovala opravu.

Pohoř, 26. června 1996

Rok 1996 jsme zahajovali v Kamence a Věsce. Světlo se najednou 5 křížů. Kněží světitelů se sešlo rovněž 5, takže každý světil jeden. Mezi objekty jsme se přesunovali osobními auty a protože účast byla velká, bylo možno na závěr

mezi Kamenkou a Věskou napočítat 29 osobních automobilů a jednu Avii. Nakonec nutno dodat, že to bylo 25. dubna.

6. června se pak slavil ve Veselí svátek Těla a Krve Páně a pro tuto příležitost byly opraveny 3 kapličky a jeden kříž. Jedna kaplička je v modernějším slohu a sloužila jako památník padlých z 1. světové války. To z nových dosídlenců málokdo věděl, protože mramorové tabule se jmény byly na doporučení místního faráře otce Bolka na začátku totality se stěny sundány a ukryty uvnitř kaple. Po letech kaple zarostla keří, že ani mnozí místní občané o ní nevěděli. Tak se stalo, že když se památník objevil na světle Božím, většina vesnice se divila. Úpravu všech 4 objektů určených ke svěcení si rozebrali místní věřící, takže do svěcení při průvodu byly kapličky i kříž v novém oděvu. K tomu ještě třeba dodat, že na obraze sv. Anny, který byl 40 let v nevětraném prostředí kaple se zapsal čas, proto prošel o restaurátora. Tuto práci zajistil otec Gazda z Poruby a o odvoz tam i zpět se postarala rodina Juřicových odnaproti.

26. června jsme se sešli v Pohoří. Na pořadu byl 1 kříž, 2 kapličky domovní a 2 venkovní. Domovní kaple byly v Pohoří původně 4, ale totalita 2 zlikvidovala. Tyto architektonické prvky jsou zvláštností Pohoře, nikde v okolí podobné nenajdeme. Při svěcení byl sbor ČŠ obohacen o scholu z N. Jičina. Nakonec je třeba dodat, že pohořští občané se při přípravě na svěcení tentokrát vyznamenali. Patří jim za to zvláštní dík.

Poslední svěcení roku 1996 bylo 12. září v Klokočůvku. Byly posvěceny 3 kříže. Jeden byl na horním konci ve vesnici, druhý na rozcestí u silnice do Vítkova a třetí v poli. Nedaleko něho mělo JZD velkou hromadu hnoje a tak se sešlo několik připomínek, že to není slušné světit kříž u hnoje. Na správnou cestu uvedl podobné myšlenky kněz při promluvě, že i u hnoje potřebuje člověk Boží ochranu a chce-li mít dobrou úrodu, musí dát polím i hnůj. Pěkně to říká jedna rada: „Přičiň se a Pán Bůh ti pomůže!“

Rok 1997 jsme zahájili 6.5. v Kamence a Heřmanicích. Tehdy byly posvěceny 3 kříže a Boží muka na rozcestí mezi Kamenkou, Věskou a Heřmanicemi. Na úvod je ještě třeba říct, že ten den byl velký vítr, že studentky při zpěvu mohly zpívat jen podle paměti a ne z not. Po této stránce úplně obdivuji jejich pěkné zpěvy, když jim pro jejich hezké kadeře nebylo vidět do tváře. Mirka Pavlová je měla zřejmě dobře sěhrány. Za druhé je dobré říct, že na pozvánce na ono svěcení je věta: „Kristus má naše ruce, aby konal své dílo.“ Tam ty ruce byly opravdu třeba. Bylo to v Kamence už 3. svěcení a posvěceno bylo 10 památek. A to není ještě vše. U tohoto svěcení byla jedna zvláštnost – dřevěný kříž stojící u cesty do Kunčic stojí už na 3. místě. Nejdříve byl postaven okolo roku 1840 u kostela v Kamence jako misijní kříž. Roku 1880 byl vyměněn za kamenný a přesunut před Kamenku směrem k Odrám. U něj tam byly nasazeny 2 lípy, které tam ještě stojí i když kříž byl vyměněn a nový byl posvěcen při svěcení 25. dubna 1996 jako poslední v ten den svěcených. Ten poškozený byl ořezán do zdravého dřeva a nyní stojí, jak uvádím výše, u cesty do Kunčic, kde byl předcházející při zcelování zničen. I takto tedy dokáže Bůh konat své dílo našima rukama.

24. června téhož roku jsme se dostali až do Svatoňovic nad Budišovkou. Tomu ale předcházela moje návštěva s Ing. Lelkem, Josefem Václavíkem a studentkou Dostálovou z ČŠ, zajímaví se též o památky, do Guntramovic. Když jsme ale projížděli Svatoňovicemi uvízly naše oči na zbytku poškozeného dřevěného kříže. Naše myšlenky se shodly a když Ing. Lelek navázal druhý den spojení s jejich

tajemnicí o možnostech opravy, mohli jsme se chopit díla. To bylo někdy zjara téhož roku a 24. červen naplnil naše přání. Místo trouchnivého dřevěného kříže, stál před vesnicí rovněž dřevěný, ale nový.

14. září byla posvěcena opravená kaple v Novém Vrbně o které jsem psal při svěcení 17. října 1995. Tam to tehdy trvalo déle od slova k činu a dovolte, abych se k tomu trochu rozepsal. Během 1 týdne po uvedeném svěcení v Kamence jsem byl kapli zdokumentovat fotoaparátem, aby se mohlo na něčem stavět. Pak jsem sehnal výpis z katastru z Opavy, kde jsem se dověděl zajímavé věci. Kaple stála na samostatné obecní parcele, obklopenou parcelou v žívání JZD Větkovice. Evidována byla pod pojmem občanská vybavenost. Teď jsem už mohl navázat spojení s panem Vašíčkem, projektantem z Orlové, který měl zkušenosti s poddolovanými stavbami na Karvinsku a tak i toto bylo vyřízeno. Nyní došlo na to nejdůležitější – sehnat peníze. S otcem Bartolomějem, tehdejšími faráři z Vítkova jsme jeli do Březové za otcem jemuž do správy náležely Větkovice s Novým Vrbnem. Tam jsem nedostal sebemenší naději, neboť v církevní evidenci kaple nebyla a abych šel žebrot peníze za starostou do Větkovic, vůbec nepřipouštěl, neboť v tom roce tam probíhala plynofikace a on slíbil otcí z Březové 15000,- Kč na plynofikaci kostela a jestli půjdu žebrot na kapli, může se stát, že on o dar Obecního úřadu Větkovice přijde. Mezitím čas ubíhal a já uvažoval jak přijít k penězům a nekrást. Na ověření jsem sice byl u starosty s poslancem zastupujícím je v obecním zastupitelstvu, ale dověděl jsem se to, co už jsem věděl od pana faráře z Březové, že buď bude kaple, nebo plynofikace kostela. A čas utíkal dál. Jednou když jsem tak probíral dosavadní stav ve věci opravy kapličky, došel jsem k závěru vyvolat ještě jednou jednání k oné věci a přizvat k němu i inženýrku architektku z Prahy. Mou nabídku přijala a navrhla i datum schůzky. Druhý den sem se svým záměrem seznámil starostu Vavroše. Ten neměl zásadních námitek a tak jsem přizval ještě zástupce Nového Vrbna a zedníka s nímž se počítalo na uvedenou práci. Když přišel dohodnutý den a hodina, klepali jsme na dveře starosty ve Větkovicích. Byl na nás dobře připravený a na naše plány měl připraveno dost protiargumentů. Nakonec se v něm ale něco zlomilo a jiným tónem prohlásil: „Tak dělejte, já to platím, ale až po novém roce.“ V tu chvíli nabral hovor jiný směr a aby měl starosta lepší přehled o financích, souhlasil s tím, že si opravu provede sám a my jeli z Větkovic spokojeni. Že to myslel upřímně, přesvědčil mne po 2 měsících, když přijel za mnou do Oder a sháněl se po ornamentu na novou mříž, že ji chtějí udělat kováři na zámku v Hradci u Opavy ještě do Vánoc i za podmínky, že účtovat se bude až po Novém roce. Tak tedy vypadala předešlá svěcení, které bylo naplněno 14. září 1997. Mezi nejspokojenější patřil pan starosta Vavroš, jak se vyjádřil, když mu bylo uděleno slovo, spokojený byl pan farář z Březové a samozřejmě i já, že jsem mu nepokazil plán s plynofikací kostela. Na prvním místě mezi nejspokojenějšími byl otec Bernard, na jehož přání jsem toto všechno podnikl a jehož jsem viděl, když po svěcení sám děkoval panu starostovi Vavrošovi.

Poslední svěcení roku 1997 bylo 2. října. Jednalo se o kapli sv. Josefa na Nadační ulici. Zub času se na ní už patřičně zapsal a o opravu se podíleli Josef Klezl z Veselí a Jiří Král z Oder.

Rok 1998 jsme zahajovali 25. dubna v Hladkých Životicích a to 2 kaple a 3 kříže. Byla tu jedna zajímavost, a sice dřevěný kříž. Stojí na dolním konci Životic u cesty do Pus-

tějova a je kopie primičního kříže v Zuberu na Slovensku. Vypadá tak, že mezi dvěma sloupy, které jsou nahoře přepaženy, je přichycen tesaný kříž. Další poznámku si zaslouží kříž nad vesnicí u silnice do N. Jičina. Byl asi někdy okolo Nového roku 2003 rozbit. Je to další ukázka vztahu k památkám po našich předcích, tedy ukázka naší kultury.

11. června, když se slavil v Tošovicích svátek Těla a Krve Páně, byl současně posvěcen dřevěný kříž jako náhrada za jiný, který stával na protější straně silnice u domu pana Jandy.

15. září byla posvěcena kaplička s vedle stojícím křížem v Emauzích. U opravy hodně pomohli skauti z Oder a Vražného a na vlastní svěcení máme matné vzpomínky. Ještě ve 12 hodin jsme nevěděli, zda bude o půl třetí svěcení nebo ne. Když okolo 1 hodiny trochu přestalo pršet, tak jsme se sešli, ale suchý nezůstal nikdo. Na všechno dal zapomenout starosta pan Ing. Nippert, když jsme pak popíjeli teplý čaj v chatě u rybníka.

22. září bylo už lepší počasí, když se světily kříže na oderských ulicích. Bylo jich celkem 5. Protože se tak dělo za provozu městem, zajišťovala nás Policie ČR. Patří jim za to velký dík.

Na 1. října bylo naplánováno svěcení božích muk ve Vítovcích a už zase lilo. Protože byla po svěcení mše svatá v kapli ve Vítovcích, byl jsem rád, že aspoň zpívající studentky z ČS se mohou schovat dovnitř, ať jim neprší do not.

V dubnu 1999 jsme se scházeli ve Věsce se zvláštním očekáváním. Měly být svěceny 2 kříže. Ten první byl misijní u kostela a ten druhý má zvláštní historii. 50 let byl přikryt 1 m hlíny a nebyl tchyně pana Dudy, těžko by spatřil světlo světa. Tak se ve Věsce odbyvalo nalezení a povýšení sv. kříže. Potom, že ke konci 20. století se už zázraky nedějí.

Kaple Zvěstování Panny Marie v Loučkách

Svěcení památek v Loučkách bylo naplánováno na 22. června. Špatné počasí rozhodlo o odkladu až na 7. září toho roku. Předmětem byly 3 kříže a 1 kaple v bývalé vesnici Nová Ves. Na opravu přispěla radnice v Odrách a Mariánský obraz opravily studentky ČS pod vedením paní profesorky Matušů. Svěcení obohatil svojí účastí generální vi-

kář otec Fr. Kufa a zástupce starosty z Oder Mgr. Vlček. Tak Loučky zažily krásné odpoledne, které zanechalo mnoho vzpomínek.

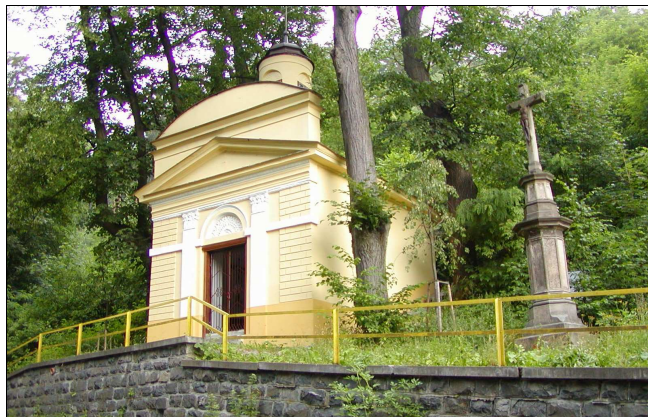
Rok 2000 jsme přivítali 27. dubna u kříže pod Vítkovem. Jeho havárii mají na svědomí dopraváci dřeva a jeho opravy se ujala rodina Satkových z Vítkova. I když je na katastru Vítkova, světil jej náš pan děkan z Hladkých Životic, otec Šula, ovšem s vědomím vítkovské farnosti. Je na něm jedna zvláštnost, že i když stál v bývalé německy mluvící oblasti, napsal na něm je v českém jazyce.

Za 14 dní po tomto svěcení a to 11. května jsme se sešli zase v Odrách na Hvězdové. Hlavní slovo měl ale pro změnu zase generální vikář, otec Fr. Kufa za velké účasti hostů. Čestnou hlídku zajišťovali skauti a báseň Jana Nerudy Balada horská přednesla bývalá studentka ČŠ Mirka Pavlová.

Poslední prázdninový den, to je 31. srpna, jsme se sešli v Pohoří, aby byl posvěcen kříž, asi před 15 lety zničený při polních pracích. Nový byl postaven blíž k silnici. Svěcení obohatila svými zpěvy skupina Paprsky. Mělo to dobrou úroveň, ale to jsme netušili, co se bude ještě na tomto místě dít. O tom se dočteme později.

V roce 2001 jsme se pro změnu sešli zase v Suchdole n. Odrou a Kletném 27. dubna. Díky starostovi, panu Ondračkovi, byl pozván i otec biskup a k naší radosti pozvání přijal. Byla to jeho první účast při naší podobné akci. Slavnost zahájit sám mší svatou na prostranství před kaplí v Kletném. Ve zpěvu se střídali lid, Paprsky a sbor místní mládeže. Po mši sv. byly postupně svěceny 3 kříže a jedna zastávka byla u polního oltáře s požehnáním polím. Závěr svěcení byl v kostele v Suchdole, kde byl posvěcen obnovený misijní kříž. Na této slavnosti předal otcí biskupovi dar obce sám pan starosta, aby mu tím poděkoval za přijetí pozvání. Vlastní závěr celé pobožnosti byl v kostele slavnostním Te Deum.

17. května 2001 jsme se scházeli na dolním konci ve Veselí ke svěcení 3 křížů. Pod Stonišovým byl první a druhý na horním konci. Odtud jsme přešli po polní cestě do Dobešova až asi 1 km před vesnicí, kde byl třetí kříž. Po jeho posvěcení měl pan Juroška připravený polní obětní stůl ke mši sv. Pak bylo ještě jako obvykle pohoštění a po něm jsme se rozcházeli.

31. května byla posvěcena kaplička u Skalních sklepů (viz. foto), kterou z velké části rodinným právem opravil kolega Eda Foldyna za finanční podpory města. Opravována byla několik let a to byl tedy závěr celé akce. Aby byl slavnostnější, byl spojen s Májovou pobožností.

15. září bylo poslední svěcení roku 2001 a to v Klokočově. Opraveny byly 3 kříže a 1 boží muka. Slavnost to byla velkolepá. Čtení z Písma sv. u jednotlivých památek si rozdělili vesměs místní lidé a jedno z toho si ne-

chala dokonce tajemnice MěÚ ve Vítkově. Doprovodné zpěvy měla rovněž místní skupina zpěváků a zpěvaček a hudební doprovod zpěvu lidu zajistila Oderanka. Na závěr svěcení byla u posledního kříže mše sv., při níž byl hlavním celebrantem bývalý student vítkovského gymnasia otec Jan Larisch. Tentokrát zastupoval ostravsko-opavskou diecézi. Při promluvě zhodnotil vykonané dílo. Současně poděkoval všem, kteří se podíleli na jeho naplnění. Po něm zhodnotil celou činnost s opravou zástupce starosty. Mohu-li se i já k děkujícím připojit, patří by velký dík rodině Kučerkových, pak pěveckému sboru a z Městského úřadu paní tajemnici, protože nesla velkou tíhu organizačních záležitostí. Nakonec bych ještě rád dodal, že díky Ing. Lelkovi, obdržel HVS dotaci od nadace Open Society Fund Praha ve výši 35.700,- Kč. Za její využití a celou organizaci s opravou i závěrečným svěcením jsme obdrželi čestný diplom od nadace Open Society Fund Praha.

Závěr celé plejádý svěcení patřil 17. září 2002 Vlkovicím. Jak jsem uváděl, že první kříž posvětil otec Lev z Újezda u Uničova 15. září 1992, tak 74. objekt, po 10 letech a 2 dnech byl posvěcen otcem Františkem ze Zábřehu 17. září 2002. Celkem byly svěceny 2 kříže a 1 boží muka. Náklady na opravu nesli pan Marek, pan Veteška, farní úřad Véska a MěÚ Fulnek. Velkým dílem se podíleli skauti a na božích mukách zanechal spoustu času pan Klezl z Veselí. Z místních občanů se nejvíce angažoval pan Kolář. Ten se příkladným způsobem zapojil jednak při přípravě i vlastním svěcení. Svěcení proběhlo docela dobře až na to, že jsme trochu vyvětrali deštníky. Tak už to i v životě bývá, že vždycky neprší a stále ani slunce nesvítil.

Teď ještě doplnění ke svěcení 31. srpna 2000 v Pohoří. Netrvalo ani rok po posvěcení uvedeného kříže, když zjistili místní občané, že kříž je zbourán. Proto se jich několik domluvílo a ještě do zimy obnovili nový. Těsně před Vánocemi jsem jel autem do Pohoře a ze zastávky se šel podívat k uvedenému kříži a co zjišťuji? Na čerstvém sněhu koleje od auta a kříž opět zbourán! Čin byl vykonán během noci a podle stop se zúčastnili 3 lidé. Rychle jsem zajistil vyfocení a věc oznámil Policii ČR. Žel Policii ČR se viníky nepodařilo vypátrat a že občané Pohoře z toho byli znechuceni, není třeba dodávat. Aby byla tato památka zachována a abychom se zlu nepoddali, zhotovil umělecký kovář z Valašského Meziříčí pan Hruška nový železný kříž a pohořští občané ho obložili dřevem a patku zabetonovali aspoň 80 cm do země. Posvěcený byl 25. dubna 2002. Vydrží už vítr, déšť, slunce i činnost člověka?

Takto jsme tedy završili jedno desetiletí při naší činnosti. A proto patří upřímný dík všem, kteří se mnou táhli za jeden provaz, ať už byli z Historicko-vlastivědného spolku nebo další nejmenovaní. A bylo jich nemálo. Vždyť mezi Hladkými Životicemi, Svatoňovicemi a Veselím je dost velký prostor. Ať to tedy pán Bůh odmění všem, jejichž přičiněním se stává naše okolí krásnějším!

Tedy na závěr: „Pán Bůh zaplať!“

V Odrách 2.4.2003

František Eliáš, Historicko-vlastivědný spolek Odry

Poznámka nakonec: *Ke dni vydání těchto vzpomínek přibýly k obnoveným církevním památkám další tři kříže (dva kamenné a jeden kovový) a jedna dřevěná boží muka ve Vlkovicích. Je to opět díky neutuchajícímu elánu Františka Eliáše, pomoci oderských skautů, vlkovských obyvatel a příspěvku Města Fulneku. Všem za to patří dík. Svěcení těchto památek proběhlo 29. dubna 2003. Ing. Petr Lelek*